

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **V. F.**, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 13, 746 01 Opava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. září 2012, č. j. 2901/1.03/ 12/14.3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. dubna 2014, č. j. 62 A 96/2012 - 48,

takto:

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 23. dubna 2014 provedl Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen „oblastní inspektorát“) u žalobkyně kontrolu dodržování povinností plynoucích z právních předpisů zaměřenou na výkon závislé práce v pracovněprávním vztahu a na zákaz umožnění výkonu nelegální práce. Při kontrole oblastní inspektorát zjistil, že žalobkyní byl umožněn A. B. výkon nelegální práce tím, že prodávala v prodejně textilu Vanessa v obchodním domě Prior na adrese nám. T. G. Masaryka 6, 760 01 Zlín, aniž by mezi nimi byla uzavřena písemná pracovní smlouva, dohoda o provedení práce či dohoda o pracovní činnosti. Na základě toho bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení o uložení pokuty pro podezření ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Oblastní inspektorát shledal žalobkyni vinnou a uložil ji

pokutu ve výši 300.000 Kč, neboť na základě dokazování dospěl k závěru, že žalobkyně umožnila A. B. výkon závislé práce, aniž by s ní za tímto účelem sjednala pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti či dohodu o provedení práce, tedy umožnila jí výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti.

[2] Státní úřad inspekce práce k odvolání žalobkyně v návětí označeným rozhodnutím snížil pokutu uloženou žalobkyni oblastním inspektorátem na 250.000 Kč a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně v odvolání zejména uvedla, že brigádnická činnost A. B. měla skončit 18. dubna 2012, proto jí byl předložen návrh dohody o provedení práce na dobu od 11. dubna do 18. dubna 2012, kterou paní B. podepsala. Žalobkyně však potřebovala oproti předchozímu očekávání výpomoc ještě 23. dubna 2012, když jí druhá pracovnice sdělila, že se nemůže dostavit do zaměstnání. Z toho důvodu se žalobkyně telefonicky dohodla s A. B., že dané odpoledne v prodejně ještě „zaskočí“. Z toho důvodu žalobkyně připravila novou dohodu o provedení práce, kterou dala podepsat A. B. po svém příchodu do prodejny, kdy však již probíhala kontrola oblastního inspektorátu. Podle žalobkyně tak nedošlo k umožnění nelegální práce, nýbrž pouze k několik hodin trvající absenci písemného potvrzení dohody existující mezi stranami v ústní formě. Žalovaný tuto argumentaci odmítl a uvedl, že žalobkyně měla dopředu učinit opatření k zamezení výkonu závislé práce bez řádně uzavřeného pracovněprávního vztahu. Dohoda o provedení práce podepsaná A. B. dne 23. dubna 2014 byla podle žalovaného sjednána ryze účelově a navíc až po výkonu práce.

[3] Rozhodnutí oblastního inspektorátu i rozhodnutí žalovaného však byly zrušeny v návětí označeným rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud dal žalovanému za pravdu v tom, že v době kontroly A. B. pro žalobkyni vykonávala závislou práci, aniž by mezi nimi existovala účinná písemná smlouva nebo dohoda ve smyslu § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Přesto se podle krajského soudu v daném případě nejednalo o nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, neboť nebyla splněna podmínka výkonu závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Pracovněprávní vztah byl podle krajského soudu založen v ústní formě. Ústní forma dohody o práci konané mimo pracovní poměr sice neodpovídá požadavku písemné formy zakotvenému v § 77 odst. 1 zákoníku práce, to však v daném případě nemělo s ohledem na ustanovení § 20 zákoníku práce vliv na platnost takového ujednání. Žalobkyně tak mohla být podle krajského soudu sankcionována maximálně za správní delikt podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005, o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, tedy za neuzavření dohody o provedení práce v písemné formě, nikoliv však za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jak situaci posoudil žalovaný.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) dne 17. dubna 2014 kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[5] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud bez jakékoliv opory ve spisu dovedl existenci ústně sjednaného pracovněprávního vztahu, přičemž tento překvapivý a nepodložený závěr dostatečně neodůvodnil.

[6] Stěžovatel dále nesouhlasí s interpretací ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti provedenou krajským soudem. Krajský soud podle stěžovatele „*zcela svévolně dovedl existenci vůle stran uzavřít ústně pracovněprávní vztah*“, přestože si ani jedna ze stran údajného pracovněprávního vztahu v předmětném řízení takové skutečnosti vůbec nebyla vědoma a přestože žalobkyně svou procesní obranu založila na existenci písemně uzavřené dohody o provedení práce, která byla podepsána v den kontroly. Výklad provedený krajským soudem ve svém důsledku limituje uplatnění ustanovení o nelegální práci toliko na případy, kdy je závislá práce vykonávána na základě jiné občanskoprávní smlouvy. Naopak jej nelze aplikovat na faktický výkon práce „načerno“. Krajský soud současně chyboval tím, že při formulaci svých závěrů vycházel z důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb., neboť opomněl, že definice nelegální práce je v zákoně o zaměstnanosti přítomna již od přijetí zákona samotného. Zmíněná novela č. 367/2011 Sb. reaguje pouze na vypuštění části § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti.

[7] Názor krajského soudu, podle kterého ze skutečnosti, že zákoník práce nespojuje s absencí písemné formy dohody o provedení práce následek absolutní neplatnosti, nelze dovozovat, že nevznikl pracovněprávní vztah, je podle stěžovatele mylný. Zatímco v právu soukromém lze v některých případech dodatečně odstraňovat vady právního úkonu, v právu veřejném je relevantní pouze stav věci v době kontroly, která má charakter specifické a neočekávané činnosti. Na základě výsledků kontroly a dalších zjištění provedených v následném správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že v době kontroly mezi žalobkyní a A. B. nebyl uzavřen pracovněprávní vztah. Případná ústní dohoda nemohla být platná, protože nebyly sjednány podstatné náležitosti dohody o provedení práce, konkrétně rozsah prací a doba, na níž se dohoda uzavírá.

[8] Stěžovatel má dále za to, že krajský soud byl při rozhodování nyní projednávaného případu veden snahou uchránit žalobkyni před poměrně vysokou, avšak zákonnou pokutou uloženou zcela při spodní sazbě. Takové účelové překvalifikování v případě ekonomicky slabších subjektů je podle stěžovatele v rozporu se zásadou rovnosti před zákonem. Vytvoření skutkových podstat je však úkolem zákonodárce stejně jako stanovení odpovídajících sankcí. Vůli zákonodárce bylo dle mínění stěžovatele dosáhnout razantního postihu negativního a rozšířeného fenoménu nelegální práce, čemuž odpovídá vysoká zákonná spodní i horní hranice pokuty ukládané za předmětný správní delikt. V daném případě bylo naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti nepochybné. Jestliže byl krajský soud toho názoru, že pokuta uložená při samé spodní zákonné hranici bude mít pro žalobkyni likvidační následky, měl namísto účelového překvalifikování přistoupit k předložení předmětného ustanovení zákona o zaměstnanosti Ústavnímu soudu za účelem posouzení jeho ústavnosti.

[9] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému projednání.

[10] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a její důvody se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Pokud jde o stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud nemohl dát žalovanému za pravdu v tom, že by rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů jsou vnímána zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tak tomu však v případě napadeného rozsudku krajského soudu není. V části „IV. Posouzení věci“ se krajský soud nejprve vyjádřil ke skutkovému stavu. Zde dal za pravdu žalovanému (nyní stěžovatel) ohledně skutečnosti, že mezi žalobkyní a A. B. v době provádění kontroly nebyla účinná žádná písemná smlouva zakládající pracovněprávní vztah. Následně krajský soud deklaroval, že se s žalovaným rozchází v otázce právního hodnocení zjištěného skutkového stavu a vyložil relevantní ustanovení zákoníku práce týkající se formy smluv zakládajících pracovněprávní vztah a následků nedostatku formy. Na základě skutečností zjištěných ze záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob ze dne 23. dubna 2014 krajský soud dovodil, že mezi žalobkyní a A. B. vznikla dohoda, byť ústní, jež zahrnovala všechny znaky závislé práce (s. 6 - 7 napadeného rozsudku). V souladu s výkladem § 20 odst. 1 a 2 zákoníku práce ve znění rozhodném pro projednávání tohoto případu (tj. ve znění účinném od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013) pak krajský soud dospěl k závěru, že mezi žalobkyní a A. B. existovala v době kontroly dohoda o provedení práce v ústní formě, což však nezakládalo její neplatnost. Mezi žalobkyní a A. B. proto existoval pracovněprávní vztah, tudíž se nemohlo jednat o umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti a nemohla být naplněna ani skutková podstata správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud zhodnotil napadený rozsudek z hlediska nepřezkoumatelnosti a dospěl k závěru, že nepřezkoumatelný není, neboť jsou z něj jasné seznatelné úvahy, kterými se krajský soud řídil při zjišťování skutkového stavu i jeho právním hodnocení.

[14] Dalším stížnostním důvodem uplatněným stěžovatelem bylo nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatel učinil spornou zejména otázku o vyloučení možnosti nelegální práce na základě ústně

sjednané dohody o provedení práce. Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud nedovodil existenci ústní dohody mezi žalobkyní a A. B. svévolně a v rozporu s vůlí stran, jak uvádí stěžovatel. Již v odvolání žalobkyně uvedla: *„Ze skutkového stavu vyplývá, že paní B. nevykonávala v prodejně nelegální práci, pouze nedošlo okamžitě po jejím příchodu na pracoviště dne 23. 4. 2012 k podpisu písemné dohody o provedení práce, která by potvrdila existující dohodu stran v ústní formě.“* Podobně v žalobě proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce žalobkyně napsala, že *„dne 23. 4. 2012 nemohla přijít do zaměstnání jiná brigádnice, navrhovatelka sama v tomto dni nemohla prodávat, a proto se telefonicky dohodla s paní B., že ještě odpracuje 23. 4. 2012 5 hodin od 12.00 do 17.00 hodin.“* (v obou případech zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

[15] Stěžovatel brojil proti samotné úvaze krajského soudu, podle níž z absence písemné smlouvy zakládající základní pracovněprávní vztah nelze bez dalšího dovozovat neexistenci takového pracovněprávního vztahu. K této problematice se již Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 30. dubna 2014, č. j. 7 Ads 52/2014 - 37, na nějž v podrobnostech odkazuje i v nyní projednávaném případě. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí argumentoval v podstatných bodech obdobně jako krajský soud v nyní napadeném rozsudku. Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. O tom, že A. B. vykonávala pro žalobkyni závislou práci, není mezi účastníky řízení sporu. Zbývá proto zhodnotit, zda práce byla vykonávána mimo pracovněprávní vztah. Zákon o zaměstnanosti v daném ustanovení ohledně pojmu pracovněprávní vztah odkazuje v poznámce pod čarou na § 3 zákoníku práce. Přestože poznámky pod čarou v právních předpisech nemají závazný charakter (nález Ústavního soudu ze dne 30. listopadu 1999 sp. zn. II. ÚS 485/99, N 173/16 SbNU 259, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>), zdejší soud nevidí důvod, proč se od odkazu na zákoník práce odchýlovat. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 7 Ads 52/2014 - 37: *„I s ohledem na odkaz na ustanovení zákoníku práce je proto zřejmé, že otázku existence základního pracovněprávního vztahu a platnosti právního jednání, který jej založil, je nutno hodnotit právě především podle rozhodných ustanovení zákoníku práce. Zákon o zaměstnanosti žádnou podobnou právní úpravu neobsahuje a ani z něj implicitně nevyplývá, že vůbec nezáleží na platnosti právních jednání. Ostatně jak jinak, než podle zákoníku práce (a případně subsidiárně občanského zákoníku) by bylo možné hodnotit, zda existuje mezi stranami jakýkoliv právní vztah.“*

[16] Nejvyšší správní soud proto ve světle rozsudku č. j. 7 Ads 52/2014 - 37 aprobejuje v nyní projednávané věci hodnocení platnosti ústní dohody o provedení práce na základě zákoníku práce. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 7 Ads 52/2014 - 37 uvedl: *„Podle ust. § 20 odst. 1 zákoníku práce, nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda smluvních stran, je neplatný, ledaže smluvní strany tuto vadu dodatečně odstraní. Podle ust. § 20 odst. 2 zákoníku práce, nebyl-li právní úkon, jímž vzniká nebo se mění základní pracovněprávní vztah (§ 3), učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon, je možné se neplatnosti dovolat, jen nebylo-li již započato s plněním. Ust. § 20 zákoníku práce tedy upravuje dvě situace, kdy se na právní jednání zakládající základní pracovněprávní vztah přes nedodržení písemné formy hledí jako na právní jednání platné. Základní pracovněprávní vztah z něho vzniklý je proto taktéž nutno považovat za existující. Strany tohoto vztahu mají stejná práva a povinnosti jako strany základního pracovněprávního vztahu založeného*

bezvadným právním jednáním. Ačkoliv je v zákoníku práce neplatnost právního jednání zakládajícího základní pracovněprávní vztah pro nedostatek formy koncipována jako neplatnost absolutní, nepřiblíží se k ní bez dalšího, ale jen tehdy, jestliže se jí dovolá osoba k tomu oprávněná a jestliže dosud nebylo započato s plněním. Pokud by se jí oprávněná osoba nedovolala nebo by již bylo započato s plněním, hledělo by se na právní jednání jako na od počátku platné a způsobilé přivodit sledované právní následky (viz např. Bělina, M. a kol.: Zákoník práce. Komentář. Praha : C.H.Beck, 2012, s. 168). Povinnost hledět na právní jednání jako na platné přitom stíhá nejen účastníky tohoto jednání, ale také soudy či správní orgány.“

[17] Právě s ohledem na uvedená ustanovení zákoníku práce krajský soud konstatoval, že mezi žalobkyní a A. B. existoval základní pracovněprávní vztah založený ústní dohodou. Základem pro právní závěr krajského soudu byla výše nastíněná interpretace ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti a § 3 a § 20 zákoníku práce, která je v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu i s názory (přínejmenším části) doktríny (srov. BUKOVJAN, P.; ŠUBRT, P. Nelegální práce a prokazování pracovněprávního vztahu. Práce a Mzda. 2012, č. 5, s. 21 a násl.). Základem úvah krajského soudu naopak nebylo dodatečné písemné sjednání, jak se patrně domnívá stěžovatel, když v kasační stížnosti uvádí, že „jakkoliv totiž v oblasti soukromého práva je možné dodatečně odstraňovat vady úkonu a hojit tak jeho neplatnost, v oblasti veřejného práva v případě, že bylo zjištěno spáchání správního deliktu, je relevantní stav věci v době kontroly a daná osoba je za takové jednání brána k postihu.“ Krajský soud v napadeném rozsudku „hojením neplatnosti“ neargumentuje, nýbrž tvrdí, že platný pracovněprávní vztah existoval již v době kontroly, a to na základě ústní dohody, jejíž platnost krajský soud dovozuje právě z § 20 odst. 2 zákoníku práce (srov. s. 7 napadeného rozsudku).

[18] Stěžovatel dále namítal, že mezi žalobkyní a A. B. nebyly sjednány podstatné náležitosti dohody o provedení práce. Nejvyšší správní soud tuto otázku přezkoumal a dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu v tomto ohledu obстоjí. Krajský soud na základě zjištění kontroly provedené oblastním inspektorátem naznal, že mezi žalobkyní a A. B. byl dohodnut druh práce, vztah nadřízenosti a podřízenosti, způsob evidence pracovní doby, odměňování (viz s. 6 napadeného rozsudku). Co se týče otázky rozsahu a doby, na kterou byla dohoda o provedení práce sjednána, ze spisu vyplývá, že žalobkyně dne 23. dubna 2012 potřebovala již jen záskok na dobu pěti hodin od 12.00 do 17.00 hodin tohoto dne a že tuto informaci sdělila telefonicky A. B. Tuto skutečnost tvrdí žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí oblastního inspektorátu i v žalobě proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že projednávaný případ se odehrává v režimu správního trestání, čemuž odpovídá, že důkazní břemeno a odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží na žalovaném (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. května 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). Z toho vyplývá, že bylo právě úkolem stěžovatele přinést důkazy o tom, že podstatné náležitosti dohody o provedení práce nebyly sjednány. Vzhledem k tomu, že stěžovatel při rozhodování případu zřejmě nezvážil možnost existence ústní dohody o provedení práce, nebylo tímto směrem vedeno dokazování.

[19] Současná právní úprava sankcionuje na jedné straně umožnění výkonu nelegální práce [§ 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti] a na straně druhé nedostatek písemné formy pracovní smlouvy, dohody o provedení práce či dohody o pracovní činnosti [§ 12

odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, v případě fyzických osob, § 25 odst. 1 písm. b) téhož zákona v případě osob právnických]. Z toho vyplývá logický závěr, že zákonodárce měl zájem tyto skutkové podstaty rozlišovat. S ohledem na to je třeba v každém jednotlivém případě pečlivě zkoumat, zda se jedná o nelegální práci, pod níž lze např. podřadit případy výkonu závislé práce na základě jiné občanskoprávní smlouvy, nebo případy bez jakéhokoli, třebaže ústního, ujednání, či např. případy tzv. práce na zkoušku, nebo zda jde o situace, kdy je mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem ujednána pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti či dohoda o provedení práce, avšak v ústní formě. S přihlédnutím k uvedené distinkci mezi správním deliktem umožnění výkonu nelegální práce a deliktem neuzavření pracovní smlouvy, dohody o provedení práce či dohody o pracovní činnosti v písemné formě je třeba odmítnout i stěžovatelovu námitku týkající se motivací krajského soudu k překvalifikování daného jednání. Nehledě na to, že není úkolem zdejšího soudu vyjadřovat se k domněnkám o motivaci soudního rozhodování, Nejvyšší správní soud opakuje, že s ohledem na existenci zmíněných skutkových podstat je třeba rozlišovat mezi nelegální prací a absencí písemné formy, což krajský soud v napadeném rozsudku učinil.

[20] Stěžovatel dále brojil proti nesprávnému použití důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb. ze strany krajského soudu. Zákonem č. 367/2011 Sb. byl novelizován zákon o zaměstnanosti a související právní předpisy. Součástí změn byla i poměrně zásadní úprava definice nelegální práce v ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Skutečnost, že krajský soud k důvodové zprávě při výkladu dotčeného ustanovení přihlédl, se proto jeví jako logická. Nejvyšší správní soud přitom nesdílí názor stěžovatele, že krajský soud svým výkladem způsobil, že ustanovení definující nelegální práci nadále nebude možno aplikovat na práci vykonávanou „načerno“. Krajský soud naopak sám uvádí, že *„cílem kodifikace nové (ve vztahu k předchozí definici zpřesňující) definice nelegální práce tak zjevně bylo zabránit obcházení zaměstnání formou výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo uzavíráním občanskoprávních smluv, aniž by jí nadále nebylo lze rozumět také „práci načerno““* (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). Je zřejmé, že nyní projednávaný případ demonstruje skutečnost, že dochází k rozostření hranice mezi nelegální prací a prací vykonávanou jen na základě ústní dohody, neboť i nelegální práce je obvykle vykonávána na základě určité a zpravidla ústní, příp. jen konkludentní „dohody“. Tato skutečnost je však do značné míry důsledkem současné právní úpravy, již se správní orgány a soudy musí řídit. Státnímu úřadu inspekce práce a jeho oblastním inspektorátům, jakkoli je to nesnadné, tak nezbyvá, než platné právní úpravě v praxi přizpůsobit dokazování v tom směru, že je nutné zjišťovat konkrétní obsah ústní dohody, aby bylo možné rozlišit mezi oběma výše zmíněnými skutkovými podstatami správních deliktů.

[21] Nejvyšší správní soud tedy shledal všechny námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými, a proto mu nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítnout.

IV. Náklady řízení

[22] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl

úspěch, žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu